

Thánh V 103 trong Kinh Thánh là bài th thích h p nh t cho Mùa T n vì nó cho ta th y ý nghĩa sâu xa c a L C m T , không ph i là L C m T ch m i có vài trăm năm nay t i Hoa K nh ng là L C m T và tinh th n c m t đã có h ng ngàn năm tr c trong Thánh Kinh. Trong Kinh Thánh, Thiên Chúa d n dò con dân Chúa m i năm ph i gi ba ngày l quan tr ng đó là l V t Qua, k ni m ngày h đ c gi i phóng kh i ách nô l t i Ai-c p. Ngày l th hai h ph i gi là l Ngũ Tu n hay l 50 ngày, t c là 7 tu n l k t ngày b t đ u g t lúa. Và lúc cu i năm h ph i gi l L u T m hay l Mùa G t, lúc đã thu ho ch mùa màng xong xuôi. Đây là ngày l mang ý nghĩa t n nh chúng ta có ngày hôm nay. T n vì đã t p nh n đ c t c hoa i mùa màng đ n t Thiên Chúa. Nh ng ngày l trong Kinh Thánh mang ý nghĩa nh c nh vì quên là b n tính thông th ng c a con ng i. Trong Mùa T n năm nay, chúng ta hãy cùng nhau t nh c mình v nh ng n lành c a Thiên Chúa đ t n Ngài.

Trong câu chuy n Phúc Âm tu n tr c, chúng ta đã nói đ n lý do chúng ta ph i c m t Thiên Chúa đ a vào Thánh V 103. Hôm nay, chúng ta s xét đ n m t khía c nh khác c a s c m t, đó là tinh th n c m t hay ph ng cách c m t. Chúng ta c m t Thiên Chúa nh ng c m t nh th nào? Hai câu m đ u c a Thánh V nh n y cho th y tinh th n c m t đó.

Tr c h t tác gi nói: “H i linh h n ta, hãy ca ng i Chúa H ng H u, m i đ i u gì t trong ta hãy ca t ng Danh thánh c a Ngài.” Vua Đa-vít không nói v i ai khác h n là chính mình. Ông t nh, t nh c mình hãy c m t Thiên Chúa. Đây cũng là đ i u chúng ta c n làm trong Mùa C m T. Dĩ nhiên chúng ta c n đ c ng i khác nh c nh v tinh th n c m t và v i lòng bi t n nh ng trên h t chính chúng ta c n ý th c v v n đ n y đ s ng v i tinh th n c m t và lòng bi t n đó vì chúng ta là t o v t c a Thiên Chúa. Vua Đa-vít ch ng nh ng nói v i chính mình nh ng ông nói v i linh h n c a mình: “H i linh h n ta, hãy ca ng i Chúa H ng H u.” Linh h n là nói đ n cái gì sâu th m nh t trong con ng i. Chúng ta th ng nói “t đáy lòng” c a mình. Và đây cũng là đ i u tác gi t nh: “H n ta h i hãy ng i ca Thiên Chúa, c m t n Ngài t đáy tâm can.” Tinh th n t n hay lòng bi t n th t ph i phát xu t t đáy lòng, n u không, đó ch là m t cái gì h i h t bên ngoài. Chúng ta th ng nghe nh ng câu nh “thành th t tri ân” hay “chân thành c m t” nh ng ng i nói nhi u khi không còn đ ý đ n nh ng gì mình nói n a. Đó ch là nh ng câu đ u môi chót l i, thi u đi s chân thành t đáy tim c a mình. Con ng i chúng ta c n bi t n Thiên Chúa cách thành th t t đáy lòng c a mình vì nh ng lý do mà chúng ta đã nh c đ n l n tr c: vì Thiên Chúa đã t o đ ng chúng ta, ban cho chúng ta s s ng, h i th. Ngài cũng đã ban n n c u r i và tha th cho chúng ta. Không bi t n Chúa t đáy lòng c a mình là m t thi u sót l n.

Tác giả Thánh Vịnh chúng ta nói về cơm t phát xuất từ đáy tim, ông cũng nói đến lòng biết ơn đến từ khi nào. Tác giả không trực tiếp nói đến trí óc nhưng ông nói đến việc quên đi ân huệ của Chúa. Tác giả nói: “Hãy linh hồn ta hãy ca ngợi Chúa Hằng Hữu, đừng quên ân huệ của Ngài.” Như vậy quên là việc làm của trí óc. Việc quên hay như đó có khi vô tình, có khi cố ý nhưng vô tình hay cố ý cũng đều là điều đáng trách vì nên lành Thiên Chúa ban cho chúng ta quá nhiều, quên đi thì thật là vô tình. Thật ra chữ “quên” trong Kinh Thánh thường nói đến việc cố tình hay cố ý quên. Chữ “quên” thường đi chung với hành động vô nên. Chúa cảnh cáo con dân của Ngài trước khi họ vào Đền thờ là họ phải cẩn thận vì nếu không cẩn thận, họ sẽ quên nên Chúa. Lành tử Mai-sen đã nói với con dân Chúa như sau: “Nghe tôi khá cẩn thận kẻo quên Chúa Hằng Hữu... e rằng sau khi đã ăn no nê, cất nhà tốt đẹp rồi, thấy bò chiên của mình thêm nhiều lên, bạc vàng và mọi tài sản mình dể dặt rồi thì bỏ ý nghĩ lòng ngạo mạn tột cao, quên Chúa Hằng Hữu là Đấng đã đem người ra khỏi Ai-cập.” Mọi điều đó cảnh cáo như vậy, con dân của Chúa cũng đã quên nên Chúa. Một khi đặt chân vào Đền thờ, họ nghĩ rằng tất cả nên lành của Thiên Chúa, con dân Chúa đã quên nên Chúa và họ đã phạm hai lỗi lầm mà chính Chúa đã cảnh báo họ. Đó là họ đã tột cao, kiêu ngạo, cho rằng chính mình chỉ không phải ai khác đã giúp cho mình có nhà cao, của riêng, bạc tiền đồ dể dặt. Họ quên đi rằng nếu Thiên Chúa không giúp thì họ ra khỏi Ai-cập thì họ vẫn còn là nô lệ tột đó. Đây cũng là lỗi lầm chúng ta dễ mắc phải một khi giàu có, đồ dể dặt và có trong tay tất cả những gì chúng ta muốn. Chúng ta nghĩ rằng bàn tay mình đã tạo nên tất cả mà quên đi rằng sức sống, sức khỏe, khả năng, dể dặt tiền, sự tin do và tất cả những điều khác đều đến từ Thiên Chúa. Nếu Thiên Chúa không ban cho chúng ta sức sống sức khỏe và tất cả những điều đó thì chúng ta làm được gì, vậy mà chúng ta đã quên nên Ngài và cho rằng bàn tay mình đã làm nên tất cả!

Lỗi lầm thứ hai con dân Chúa mắc phải khi họ quên nên Chúa là họ đi phạm thượng và cơm t nhưng thờ nên tượng khác thay vì Thiên Chúa. Thánh Phao-lô trong lá thư gửi cho những người sống tại kinh thành La-mã trong thư kết thúc như thế đã nói: “Họ đều biết Đấng Chúa Trỗi nhưng không làm sáng Danh Ngài là Đấng Chúa Trỗi và không thờ nên Ngài. Họ đã đi vinh hiển của Đấng Chúa Trỗi không hề hề nát lỵ hình tượng của loài người hay hề nát, hoặc của điếu, thú, côn trùng.” Điếu vinh quang Thiên Chúa để lỵ hình tượng con người và hình tượng loài chim, loài thú. Đó là điều con người đã làm khi họ quên nên Chúa. Hình tượng mà con người dùng để thay thế Đấng Chúa Trỗi ngày nay không nhất thiết là những hình tượng bằng kim loại hay gỗ đá nhưng là những chủ thuyết, những mục tiêu mà mình tôn sùng, đeo đuổi. Đó là thờ nên vật chất, thờ nên khoái lạc, tiền tài, danh vọng và tất cả những điều kéo con người xa lìa Thiên Chúa, quên đi nên lành của Ngài.

Trong Mùa Cơm T, hai điều quan trọng chúng ta không thể quên đó là con tim và khi nào của

chúng ta. Tình thần công tác phải phát xuất từ đáy lòng và chúng ta phải tin cậy vào tâm trí mình rõ ràng, đừng bao giờ thất vọng và phong thái nhàn nhàn khác mà quên ơn Thiên Chúa. Thiên Chúa đã tạo dựng chúng ta, ban cho chúng ta sức sống, hơi thở và ơn cứu rỗi, chúng ta lại quên ơn Ngài sao? “Hãy tin cậy vào Thiên Chúa, chúc tụng Danh Ngài từ đáy tâm can. Hãy tin cậy vào Thiên Chúa, đừng bao giờ quên ân huệ Chúa ban!”

Mục sư Nguyễn Văn Thanh

Chủ tịch Hội Thánh Tin Lành